

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji

Petak, 29. lipanj 2018.

[Multimedia]

Petrova ispovijest vjere

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas Crkva, putnica u Rimu i čitavome svijetu, poseže u korijene svoje vjere i slavi apostole Petra i Pavla. Njihovi posmrtni ostaci, koji se čuvaju u dvama njima posvećenim bazilikama, su veoma dragi Rimljanima i brojnim hodočasnicima koji im sa svih strana dolaze iskazati štovanje.

Želim se zadržati na Evanđelju (usp. Mt 16, 13-19) koje liturgija pred nas stavlja na ovu svetkovinu. U njemu se opisuje zgoda koja je temeljna za naš hod u vjeri. Riječ je o dijalogu u kojem Isus postavlja svojim učenicima pitanje o svom identitetu. On najprije pita: „Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji?" (r. 13), a zatim traži izravno od njih odgovor: „A vi, što vi kažete, tko sam ja?" (r. 15). Čini se kao da s ta dva pitanja Isus želi reći da je jedna stvar povoditi se za općim mišljenjem, a nešto sasvim drugo susresti Njega i otvoriti se Njegovu otajstvu: tamo se, naime, otkriva istina. Opće mišljenje sadrži istinit, ali djelomičan odgovor. Petar, a zajedno s njim i Crkva jučer, danas i svagda, po milosti Božjoj odgovara istinom: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga" (r. 16).

Tijekom stoljeća, svijet je opisivao Isusa na različite načine: kao velikog proroka pravednosti i ljubavi, mudrog učitelja života, revolucionara, sanjara koji je snivao Božje snove... i tako dalje. Tolike lijepe stvari. U zbrci tih i drugih pretpostavki i danas se ističe, jednostavna i jasna, ispovijest Šimuna Petra, čovjeka ponizna i punog vjere: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga" (r. 16).

Mnogo je tumačenja koja je kroz stoljeća svijet dao o Isusu ali jedino se ono Petrovo ističe i danas, jednostavno i jasno. Isus je Božji Sin; zbog toga je On vječno živ kao što je vječno živ njegov Otac.

To je novost koju milost užije u srcu onoga koji se otvara Isusovu otajstvu; nije riječ o matematičkoj sigurnosti, nego još snažnijoj, unutarnjoj, da je čovjek susreo izvor Života, sam utjelovljeni život, vidljiv i dodirljiv u našoj sredini. To je iskustvo kršćanina, i nije njegova zasluga, to nije zasluga nas kršćana, to nije naša zasluga, već je od Boga, to je milost Boga, Oca i Sina i Duha Svetoga. Sve to je sadržano u klici u Petrovu odgovoru: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga”.

A zatim, Isusov je odgovor pun svjetla: „Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni izgradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati” (r. 18). Isus je tada prvi put izgovorio riječ Crkva i to je učinio izražavajući svu svoju ljubav prema njoj, koju naziva „svojom Crkvom”. To je nova zajednica Saveza koja se više ne temelji na porijeklu i Zakonu, nego na vjeri u Njega, Isusa, u Božje lice. Vjera je to koju je blaženi Pavao VI., još dok je bio milanski nadbiskup, izrazio ovom divnom molitvom:

„Kriste, naš posredniče, mi te silno trebamo:
da živimo u zajedništvu s Bogom Ocem,
da postanemo zajedno s tobom, koji si jedini Sin i naš Gospodin,
njegovo posinstvo,
da se preporodimo u Duhu Svetome” (Pastoralno pismo, 1955.).

Neka Gospodin po zagovoru Djevice Marije, Kraljice apostola, udijeli Crkvi, Rimu i čitavome svijetu da bude uvijek vjerna evanđelju, služenju kojemu su sveti Petar i Pavao posvetili svoj život.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

Jutros sam ovdje na Trgu sv. Petra, slavio euharistiju s novim kardinalima imenovanim na jučerašnjem konzistoriju i blagoslovio palije nadbiskupa metropolita iz različitih zemalja imenovanih u ovoj posljednjoj godini. Još jednom upućujem svoj pozdrav i čestitke njima i onima koji su ih pratili u ovoj svečanoj prigodi. Želim im da mogu uvijek živjeti s oduševljenjem i velikodušnošću svoju službu evanđelju i Crkvi.

Na istom sam slavlju srdačno primio izaslanstvo koje je došlo u Rim u ime ekumenskoga patrijarha, dragoga brata Bartolomeja. Ova prisutnost je daljnji znak hoda zajedništva i bratstva koji, hvala Bogu, karakteriziraju naše Crkve.